

Uchwała nr 1/2017 z dnia 7 czerwca 2017 roku w sprawie wystąpienia do Rady Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z wnioskiem o nadanie dr. Jakubowi Gomulce stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych

Powołana w dniu 7 marca 2017 r. przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego doktora Jakuba Gomulki, działała w składzie:

1. przewodniczący komisji – prof. dr hab. Tadeusz Szubka – Uniwersytet Szczeciński,
2. sekretarz komisji – ks. dr hab. Adam Olszewski, prof. UPJPII – Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie,
1. recenzent – prof. dr hab. Roman Murawski – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu,
3. recenzent – prof. dr hab. Piotr Dehnel – Dolnośląska Szkoła Wyższa we Wrocławiu,
4. recenzent – ks. dr hab. Jerzy Dadaczyński, prof. UPJPII – Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie,
5. członek komisji – prof. dr hab. Ryszard Kleszcz – Uniwersytet Łódzki,
6. członek komisji – s. dr hab. Tereza Obolevich, prof. UPJPII – Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie.

Działając na podstawie ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w brzmieniu ustalonej ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 455 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 października 2015 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. 2015 poz. 1842) komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. Osiągnięcia naukowe, o których mowa w art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy, czyli monografię.
2. Aktywność naukową Habilitanta, o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy (wg kryteriów określonych w paragrafie 4 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1.09.2011; Dz. U. nr 196, poz. 1165):
 - 1/ autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopiśmie międzynarodowych i krajowych;
 - 2/ autorstwo lub współautorstwo opracowań zbiorowych, katalogów, dokumentacji, ekspertyz;
 - 3/ *impact factor* publikacji (wg JCR);
 - 4/ liczbę cytowań (wg WoS);

- 5/ indeks Hirscha;
 - 6/ kierowanie lub udział w projektach krajowych lub międzynarodowych;
 - 7/ międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową;
 - 8/ wygłoszenie referatów na konferencjach krajowych lub międzynarodowych.
3. Jego osiągnięcia dydaktyczne, popularyzatorskie i organizacyjne:
- 1/ uczestnictwo w programach europejskich i krajowych;
 - 2/ udział w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych;
 - 3/ udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism;
 - 4/ członkostwo w towarzystwach naukowych krajowych i zagranicznych;
 - 5/ działalność dydaktyczno-popularyzatorska;
 - 6/ opieka naukowa nad studentami lub pełnienie funkcji promotora pomocniczego;
 - 7/ staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach akademickich;
 - 8/ udział w zespołach eksperckich.

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-3 były:

1. Monografia pod tytułem: *Rachunek. Filozofia nauk formalnych i jej związek z koncepcją podmiotu we wczesnym i średnim okresie twórczości Ludwiga Wittgensteina*, Wydawnictwo Naukowe UPJPII, Kraków 2016, recenzenci wyd.: J. Bremer, St. Krajewski.
2. Sporządzony przez Habilitanta autoreferat i zestawiony przez niego wykaz i wybór reprezentatywnych publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej (zgodnie z wymaganiami sformułowanymi w art. 12 ust. 2 pkt. 2-4 przywołanego wyżej rozporządzenia);
3. Sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć, o których mowa w art. 16 ust. 2 ustawy.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia Habilitanta oraz przedstawione przez Recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję, Komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z wnioskiem o:

Nadanie doktorowi Jakubowi Gomulce stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie naukowej filozofia.

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

- za nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego (TAK) – 7 głosów;
- przeciw (NIE) – 0 głosów;
- WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ – 0 głosów.

W posiedzeniu Komisji brało udział siedmiu członków Komisji.

Głosowanie zgodnie z art. 18a ust. 8 ustawy miało charakter jawny. Głosowanie odpowiadało wymogom formalnym sformułowanym w paragrafie 15 ust.1.

Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Wydziału Filozoficznego UPJPII **status opinii** (por. art. 18a ust. 11 ustawy).

UZASADNIENIE

1. Informacje ogólne:

Dr Jakub Gomulka w roku **2002** uzyskał tytuł magistra filozofii na Wydziale Filozoficznym Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, zaś w roku **2009** uzyskał doktorat z nauk humanistycznych w zakresie filozofii na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie na podstawie pracy pod tytułem: „Racjonalność rozmowy o Bogu – «Wittgensteinowski fideizm» i próby jego przezwyciężania”. Jego promotorem był ks. prof. dr hab. Stanisław Wszolek, recenzentami ks. abp. prof. dr hab. Józef Życiński i o. prof. dr hab. Jan Andrzej Kłoczowski OP.

2. Główne osiągnięcia habilitacyjne:

Monografia – Jakub Gomulka, *Rachunek. Filozofia nauk formalnych i jej związek z koncepcją podmiotu we wczesnym i średnim okresie twórczości Ludwiga Wittgensteina*, Wydawnictwo Naukowe UPJPII, Kraków 2016, s. 306.

Prezentacja recenzji:

Ks. dr hab. Jerzy Dadaczyński na początku swojej recenzji zwraca uwagę, że rozprawa habilitacyjna habilitanta jest bardzo dobrze zredagowana. Recenzent omawia następnie zawartość merytoryczną rozprawy. Praca składa się z pięciu rozdziałów. Pierwszy poświęcony został analizie filozofii języka i filozofii nauk formalnych Fregego i Russella, co recenzent uznaje za uzasadnione. Rozdział drugi poświęcony jest koncepcji języka, matematyki i logiki występującej w *Traktacie*. W rozdziale tym habilitant ujawnia główne założenia wczesnej Wittgensteinowskiej filozofii matematyki – to swoisty formalizm, którego nie można mylić z formalizmem Hilberta. Arytmetyka jest syntaksą, której nie odpowiada

żadna semantyka. Habilitant argumentuje, że z perspektywy *Traktatu* to symbolizm odpowiada za łączenie znaków językowych z odpowiadającymi im znaczeniami – pełni on tym samym rolę podmiotu transcendentnego. Rozdział trzeci poświęcony jest procesowi odchodzenia Wittgensteina od swoich wcześniejszych pozycji – powodami rewizji jego stanowiska były: Ramseyowska wizja matematyki, w tym jego próba rozwiązania problemu kwantyfikacji po elementach zbiorów nieskończonych oraz wykład Brouwera wygłoszony w Wiedniu w 1928 roku. Habilitant zauważa, że ten pierwszy problem doprowadził ostatecznie Wittgensteina do pojmowania nieskończoności jako zasady tworzenia zdań, a zatem jako reguły, co miało zasadnicze konsekwencje dla dalszego rozwoju jego koncepcji podstaw matematyki. Rozdział czwarty omawia swoistą fenomenologię Wittgensteina budowaną w średnim okresie jego twórczości. Fenomenologia ta powstała jako próba ratowania koncepcji zdań elementarnych z *Traktatu* przy jednoczesnym dopuszczeniu ich wzajemnych pozalogicznych zależności. Jak argumentuje habilitant, rezygnacja Wittgensteina z koncepcji języka fenomenologicznego pociągnęła za sobą ostateczne odrzucenie transcendentalizmu i zmianę Traktatowej koncepcji podmiotu. W ostatnim rozdziale mowa jest o idei gier rachunkowych przyjętej przez Wittgensteina od tzw. pierwszego formalizmu a bezpośrednio od Fregego. Teza o arbitralności składni doprowadziła autora *Traktatu* do odrzucenia idei metamatematyki rozwijanej przez Hilberta i Gödla. W zakończeniu habilitant wyraża tezę, że każda odpowiedzialna i dogłębna filozofia nauk formalnych musi opierać się na doprecyzowanej koncepcji podmiotu. Recenzent uznaje, że rozprawa stanowi m.in. bardzo dobrą pracę z zakresu historii idei. Książka jest świetnie udokumentowana – habilitant odwołuje się do szeregu opracowań, by uzasadnić swoje oryginalne podejście do periodyzacji twórczości Wittgensteina uwypuklające zmianę, która dokonała się w połowie lat trzydziestych. Ponadto, jak zauważa recenzent, praca jest pierwszą w polskiej filozofii, która tak szeroko prezentuje koncepcje Wittgensteina w okresie średnim. Poza tym habilitant – bazując na bardzo dobrej orientacji w dotychczasowych badaniach dorobku Wittgensteina – proponuje własne oryginalne i dobrze uzasadnione interpretacje myśli tego filozofa. Recenzent podkreśla wszechstronność habilitanta – dobrze orientuje się on w filozofii języka, logiki, matematyki i podmiotu, a w dostatecznym stopniu orientuje się w samych naukach formalnych. Praca nie jest pozbawiona pewnych wad – autor co najmniej nieprecyzyjnie ujmując konstrukcję liczb rzeczywistych Cantora i błędnie stwierdza, że aksjomat multiplikatywny Russella to słabsza wersja aksjomatu wyboru. Zdaniem recenzenta niektóre wątki pracy można było też uzupełnić. Można było na przykład przeprowadzić analizę wpływu faktu realnie istniejących różnorodnych rachunków na odrzucenie przez Wittgensteina idei jednego wszechobejmującego rachunku. Można było też zwrócić uwagę na fakt, że Wittgenstein do pewnego stopnia przewidział techniczne rozwiązania Gödla. Dodatkowo habilitant w zbyt uproszczony sposób wskazywał na odmienną filozofii matematyki Wittgensteina w okresie "traktatowym" od filozofii matematyki stowarzyszonych z logicyzmem, formalizmem i intuicjonizmem. Wszystkie cztery miały bowiem charakter normatywny. Opisową filozofię matematyki wprowadził Lakatos, a jego prekursorem był w pewnym zakresie późny Wittgenstein. Recenzent podkreśla jednak, że dostrzeżone błędy i niedopowiedzenia mają charakter lokalny i nie obniżają jego wysokiej oceny rozprawy. Pozostały dorobek habilitanta, który składa się z 21 tekstów nie „skonsumowanych” ani w rozprawie doktorskiej, ani w pracy habilitacyjnej jest, zdaniem recenzenta, ilościowo

wystarczający. Merytorycznie dorobek ten jest wszechstronny i ukazuje kompetencje habilitanta zarówno w obszarze filozofii analitycznej, jak i tzw. filozofii kontynentalnej. Szczególne miejsce w dorobku dr. Gomułki zajmuje myśl Stanisława Lema i dorobek profesora Karola Tarnowskiego. Recenzent dostrzega, że artykuł *Postępujący antymetafizycyzm Ludwiga Wittgensteina I* opublikowany w 2010 roku zawiera niedającą się obronić tezę, iż filozofia nauk formalnych *Traktatu* jest intuicjonistyczna. Jednak w książce habilitacyjnej autor nie powtórzył już tego błędnego stwierdzenia, dlatego, jak podsumowuje recenzent, wada ta nie może mieć wpływu na wysoką ocenę przedstawionych prac. W konkluzji recenzent postuluje o dopuszczenie dr. Jakuba Gomułki do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Prof. dr hab. Roman Murawski podkreśla, że główną tezą monografii przedstawionej jako główne osiągnięcie naukowe habilitanta jest, że najważniejszą zmianą poglądów filozoficznych Wittgensteina było odrzucenie tzw. rachunkowego ujęcia gramatyki i języka na rzecz perspektywy pragmatycznej. Następnie recenzent przechodzi do omówienia treści monografii i w konkluzji stwierdza, że pozycja ta stanowi ważny wkład w studia nad myślą Ludwiga Wittgensteina, a analizy autora przedstawione są w sposób kompetentny i ujawniają doskonałą znajomość literatury przedmiotu. Trafnie przedstawia też ewolucję myśli autora *Traktatu*. Recenzent podkreśla jasność i zrozumiałość rozprawy, co w przypadku omawiania filozofii Wittgensteina nie jest sprawą prostą. Następnie recenzent przechodzi do omawiania pozostałego dorobku habilitanta wskazując, że dzieli się on na cztery grupy: prace dotyczące tzw. wittgensteinowskiego fideizmu i problemu stosunku Wittgensteina do religii, prace dotyczące innych problemów w filozofii Wittgensteina, prace z filozofii Boga i religii, prace z zakresu filozofii logiki, umysłu i świadomości. Zauważa, że najważniejszą pozycją z pierwszej grupy jest monografia *Gramatyka wiary*. W konkluzji stwierdza, że dorobek naukowy habilitanta jest obszerny i różnorodny: zawiera prace z zakresu filozofii religii, języka, matematyki, umysłu oraz kultury. Recenzent zaznacza, że habilitant znakomicie orientuje się w rozważanej problematyce, zna dobrze literaturę przedmiotu, potrafi trafnie analizować teksty i dobierać argumenty oraz sprawnie prowadzić argumentację. Recenzent wspomina też o dużej aktywności konferencyjnej i organizacyjnej habilitanta. W konkluzji stwierdza, że zarówno osiągnięcia habilitacyjne jak i pozostały dorobek naukowy dr. Jakuba Gomułki stanowią poważny wkład do reprezentowanej przez niego dyscypliny, dlatego wnosi o dopuszczenie habilitanta do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Prof. dr hab. Piotr Dehnel rozpoczyna swoją recenzję od szczegółowej prezentacji głównego osiągnięcia habilitanta, czyli monografii *Rachunek*. Następnie przechodzi do merytorycznej oceny pracy wskazując na wstępie, że jest ona przedsięwzięciem ambitnym i ciekawym. Zauważa jednak, że ogólny cel rozprawy jest nieco dwuznaczny, ponieważ podtytuł sugeruje, że chodzi przede wszystkim o nauki formalne, a tymczasem zasadniczy wątek interpretacyjny i główna teza pracy dotyczy filozofii języka. Wygląda więc na to, że podtytuł książki nie odpowiada w pełni jej treści. Recenzent wskazuje również, że materiał dowodowy, jakim posłużył się habilitant, to głównie rękopisy i maszynopisy Wittgensteina, których status jest problematyczny, ponieważ sam autor *Traktatu* nie chciał ich publikować. Habilitant – jak zauważa recenzent – nie podejmuje problemu wartości tych materiałów. Recenzent uważa rozdział pierwszy pracy poświęcony Fregeemu i Russellowi za zasadniczo trafny, na ogół kompetentny i przemyślany, wskazuje jednak że habilitant mógłby więcej miejsca poświęcić Russellowskiej próbie zdefiniowania pojęć pierwotnych arytmetyki Peana w terminach teorii klas. Wskazuje również na pewną niejasność w kwestii relacji myśli

wczesnego Wittgensteina do dziedzictwa jego poprzedników, zwraca też uwagę na błąd na s. 48 książki, gdzie autor pisze „Logik z Jeny” mając ewidentnie na myśli Russella. Następnie recenzent zauważa, że w rozdziale drugim, poświęconym *Traktatowi*, analizowana jest nie tylko filozofia nauk formalnych, ale właściwie wszystkie wątki podejmowane przez wczesnego Wittgensteina. Wskazuje, że habilitant z jednej strony opowiada się za odczytaniem też *Traktatu* jako objaśnień, ale z drugiej przypisuje mu transcendentalizm. Niektóre tezy habilitanta, np. stwierdzenie, że symbolizm stanowi niezbędne zapośredniczenie w relacji umysł--rzeczywistość, czy przypisywanie Wittgensteinowi konstruowania metafizyki wywiedzionej z języka, mogą budzić wątpliwości, choć są spotykane w literaturze. Największe zastrzeżenia ma recenzent do części poświęconych podmiotowi metafizycznemu i transcendentalizmowi symbolizmu. Habilitant proponuje odczytanie, wedle którego podmiot transcendentalny u Wittgensteina przybiera postać symbolizmu, który sam projektuje swój sens. Jest przy tym niekonsekwentny raz pisząc o nadaniu symbolizmowi funkcji podmiotowości transcendentalnej, innym razem o tym, że podmiot transcendentalny jest warunkiem możliwości symbolizmu, a jeszcze innym, że podmiot ten to wewnętrzny biegun symbolizmu. Recenzent zwraca uwagę, że twierdzenie, iż symbolizm jest inkarnacją podmiotu transcendentalnego wydaje się zabiegiem czysto werbalnym, a pewne sformułowania habilitanta pozostają wysoce problematyczne. Nie wiadomo na przykład, jak taki „podmiot” może wykonywać jakiegokolwiek akty (widzenia, projektowania sensu, przedstawiania, myślenia). Recenzent sugeruje, że nadanie symbolizmowi funkcji podmiotu zbliża habilitanta do mistycyzującej interpretacji omawianego przez niego Frascolliego, wedle którego *Traktatowy* podmiot metafizyczny jest Bogiem. Interpretacja przedstawiona przez habilitanta – zdaniem recenzenta – z wielkim trudem mieści się w granicach możliwej argumentacji. Argument, wedle którego historycznym źródłem koncepcji upodmiotowienia symbolizmu były idee Fregego zawarte w eseju *Myśl* mocno osłabia fakt, że esej ten opublikowany został w roku 1918, gdy *Traktat* był już gotowy, a supozycja wsparta odwołaniem do Michaela Pottera, że podczas rozmów z Fregem w latach 1911-13 Wittgenstein mógł dowiedzieć się o tych ideach, jest mało prawdopodobna i żadne źródło jej nie potwierdza. Poza tym twierdzenie habilitanta, że wedle Fregego potrafimy myśleć i mówić o świecie zewnętrznym tylko dlatego, że ujmujemy myśli będące pierwotnym źródłem intencjonalności, jest przypisywaniem Fregemu tego, czego nigdy nie powiedział – nigdzie w *Der Gedanke* nie używa on bowiem pojęcia intencjonalności ani nie podejmuje kwestii epistemologicznych. Recenzent podważa również stosowanie do *Traktatu* metafory języka jako rachunku – została ona sformułowana później, w okresie średnim, ale przede wszystkim nie pasuje do fundamentalnego przeświadczenia wczesnego Wittgensteina, że zdania elementarne są od siebie niezależne. Rozdział trzeci, zdaniem recenzenta, zawiera rzetelne i kompetentne analizy dyskusji Wittgensteina z Ramseyem, których nikt wcześniej w literaturze polskiej w takim zakresie nie podejmował. Recenzent dostrzega pewne braki w omówieniu stanowiska Brouwera. W kwestii weryfikacjonizmu Wittgensteina recenzent zalecałby wyraźniejsze zaakcentowanie, że dla autora *Traktatu* weryfikacja nie była metodą ustalania sensu zdania przez odniesienie do bezpośredniego doświadczenia zmysłowego, ale była po prostu tożsama z gramatyką i sposobem poszukiwania sensu przez opis użycia wyrażań. Recenzent zwraca również uwagę na pewną nieadekwatność tytułu rozdziału – „Przełom” – autor nigdzie nie wyjaśnia, na czym ów przełom miał polegać. Rozdział czwarty recenzent uznaje za właściwie zbędny z punktu widzenia głównego tematu rozprawy, jakim ma być filozofia nauk formalnych. Ponadto zwraca uwagę, że stwierdzenia Wittgensteina, na jakich oparte są analizy z tego rozdziału, są dwuznaczne. Habilitant nie jest również – zdaniem recenzenta – konsekwentny w ocenie, czy projekt fenomenologii został przez Wittgensteina porzucony. Recenzent podważa również zaliczenie do okresu fenomenologicznego tekstu *Kilka uwag o formie logicznej*. Zdaniem

recenzenta najistotniejszym w całej rozprawie wydaje się rozdział ostatni, w którym przedstawiona jest rachunkowa wizja języka. Jednak i tu zwraca uwagę na błędy habilitanta, np. użycie sformułowania rachunek-gra, którego Wittgenstein nie stosował. Recenzent nie akceptuje również tezy, że w średnim okresie Wittgenstein korzystał z rozróżnienia na mówienie i widzenie, przede wszystkim dlatego, że takie rozróżnienie nie pojawia się w samym *Traktacie*, gdzie mowa jest o mówieniu i pokazywaniu. Późniejsze uwagi Wittgensteina o widzeniu mają już zupełnie inny sens. Najbardziej kontrowersyjne, zdaniem recenzenta, jest przypisywanie przez habilitanta Wittgensteinowi jakiejś koncepcji subiektywności i uczynienie z niej osi organizującej całą filozofię autora *Dociekań*. Trudno przede wszystkim uznać, że w średnim okresie Wittgenstein powraca do psychologizmu – to właśnie w tym okresie, jak wskazuje recenzent, najwyraźniej ujawnia się przywiązanie autora *Traktatu* do myśli Fregego. Argumentacja na rzecz tezy o mentalistycznym uzasadnieniu stosowania reguł przez średniego Wittgensteina oparta jest na fragmentarycznym potraktowaniu źródeł. Ponadto recenzent nie zgadza się z tezą habilitanta, że wskazanie wspólnoty jako gwaranta tożsamości reguł dokonał się dopiero w połowie lat trzydziestych – zwraca uwagę, że świadectwem tej zmiany jest już wcześniejszy *Big Typescript*. W podsumowaniu oceny monografii recenzent wskazuje bardzo dobrą znajomość literatury przedmiotu – zarówno dawniejszej jak i najnowszej. Przyznaje, że habilitant nie zgubił się w wyjątkowo obszernej literaturze, umiejętnie z niej korzystał i odnosił się do wybranych prac w sposób merytorycznie uzasadniony włączając się w nurt współczesnych sporów interpretacyjnych (choć i tu recenzent dostrzega pole do uzupełnień). Podkreśla samodzielność habilitanta oraz fakt, że choć w wielu punktach się z nim nie zgadza co do interpretacji filozofii Wittgensteina, to uważa, że książka habilitanta nie przekracza granic sensownej interpretacji i mieści się w obszarze możliwych odczytań myśli autora *Traktatu*, aczkolwiek są to odczytania bardzo sporne. Recenzent zwraca również uwagę na dobry język rozprawy, nieprzesycony terminami technicznymi. Pozostały dorobek habilitanta recenzent uznaje za znaczny i znaczący. Jak podkreśla, publikacje dr. Gomułki charakteryzują się dobrą i bardzo dobrą znajomością poruszanej tematyki i stanowią godny uwzględnienia wkład do dyskusji toczonych w obszarach filozofii języka czy umysłu. Recenzent podkreśla, że aktywność naukowa habilitanta obejmuje również filozofię religii oraz twórczość literacką Stanisława Lema, co ujawnia szerokie zainteresowania dr. Gomułki. Cały dorobek naukowo-badawczy, dydaktyczny, popularyzatorski i w zakresie współpracy międzynarodowej ocenia recenzent pozytywnie i uznaje, że spełnia on ustawowe kryteria stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego, a rozprawa habilitacyjna stanowi wkład w rozwój filozofii. Z tych powodów recenzent z pełnym przekonaniem stawia wniosek o dopuszczenie habilitanta do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

3. Ocena dorobku i aktywności naukowej:

Ad.1/ autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopiśmie międzynarodowych i krajowych. Habilitant przedstawił 11 artykułów opublikowanych w czasopiśmie naukowych z listy ERIH, w tym dwa w języku angielskim. Opublikował również jedną monografię i 13 innych artykułów zamieszczonych w czasopiśmie bądź będących rozdziałami w monografiach naukowych, w tym jeden w języku angielskim, jeden w języku francuskim i jeden w języku rosyjskim.

2/ autorstwo lub współautorstwo opracowań zbiorowych katalogów, dokumentacji, ekspertyz – habilitant jest współredaktorem dwóch opracowań zbiorowych;

3/ *impact factor* publikacji (wg JCR) – 0;

4/ liczbę cytowań (wg WoS) – 0;

5/ indeks Hirscha – 0;

6/ kierowanie lub udział w projektach krajowych lub międzynarodowych – promotorski projekt badawczy „Racjonalność rozmowy o Bogu – *Wittgensteinowski fideizm* i próby jego przewycięzania” realizowany między 18.05.2007 a 17.02.2009; projekt „Fenomenologia polska a chrześcijaństwo” realizowany przez polsko-francuski zespół badawczy między 03.02.2012 a 02.02.2015, finansowany w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki. W trakcie realizacji tego drugiego projektu habilitant został kierownikiem zespołu badawczego;

7/ międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową – Nagroda Rektora Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie za najlepszą pracę doktorską obronioną na Wydziale Filozoficznym w roku 2009; Nagroda Rektora Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne w roku 2014;

8/ wygłoszenie referatów na konferencjach krajowych lub międzynarodowych: habilitant wziął udział i wygłosił referaty na sześciu konferencjach zagranicznych oraz trzydziestu trzech konferencjach w kraju (w tym w trakcie jednej wygłosił dwa referaty).

1. **Osiągnięcia dydaktyczne i popularyzujące naukę:**

Ad.1/ uczestnictwo w programach europejskich i krajowych – brak;

Ad.2/ udział w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych – habilitant był organizatorem jedenastu konferencji naukowych, w tym trzech międzynarodowych.

Ad.3/ udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism – członek rady naukowej czasopisma „Racjonalia. Z punktu widzenia humanistyki” od 2010 roku;

Ad.4/ członkostwo w towarzystwach naukowych krajowych i zagranicznych – habilitant jest członkiem Polskiego Towarzystwa Filozofii Religii;

Ad.5/ działalność dydaktyczno-popularyzatorska – brak;

Ad.6/ opieka naukowa nad studentami lub pełnienie funkcji promotora pomocniczego – habilitant był promotorem jednej obronionej pracy magisterskiej i dwóch prac magisterskich w przygotowaniu, jest również promotorem pomocniczym w dwóch przewodach doktorskich;

Ad.7/ staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach akademickich – habilitant przebywał na stażu naukowym jako Visiting Research Fellow w Centre for Wittgensteinian Studies na Uniwersytecie w Swansea (Walia).

Sprawozdanie z dyskusji Komisji ds. przewodu habilitacyjnego dr. Jakuba Gomulki

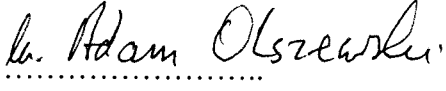
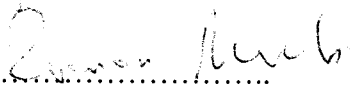

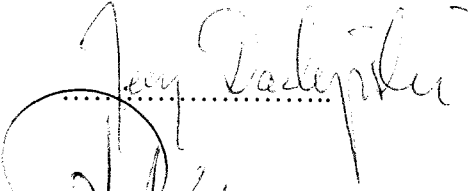
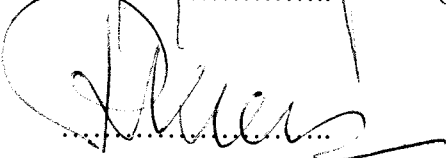
Przewodniczący komisji habilitacyjnej prof. dr. hab. T. Szubka zaprosił członków komisji do zabrania głosu i dyskusji, po odczytaniu skrótów recenzji. Jako pierwsza głos zabrała **s. dr hab. prof. UPJP2 Teresa Obolevich**, która wyraziła zadowolenie z wnikliwości recenzji rozprawy habilitacyjnej oraz uwag krytycznych, które się w nich znalazły. Zwróciła uwagę na rozwój naukowy habilitanta w okresie studiów doktoranckich i w okresie późniejszym. Wskazała również na różnorodność zainteresowań naukowych i publikacji habilitanta, wysoki poziom jego działalności dydaktycznej, konferencyjnej i organizacyjnej. Następnie **prof. dr hab. Ryszard Kleszcz** wskazał na kilka ważnych punktów dotyczących dorobku habilitanta: różnorodność zainteresowań i kompetencję w odniesieniu do podejmowanej problematyki, oryginalność i dopuszczalność przyjmowanych interpretacji filozofii Wittgensteina z tytułowego okresu, zawartej w książce habilitacyjnej; dużą wartość prac habilitanta z zakresu analitycznej filozofii religii; umiejętność połączenia, w sposób udany tradycji filozofii analitycznej z filozofią kontynentalną; ciekawy dorobek z innych dziedzin (niż filozofia Wittgensteina). **Prof. dr hab. Tadeusz Szubka**, po wcześniejszym zapoznaniu się z rozprawą habilitanta, ocenił ją jako dobrą. Praca habilitanta nie posiada niestety charakteru systematycznego, w przeciwieństwie do prac Dummetta i Wrighta. Praca habilitanta mogłaby być lepsza, gdyby poświęcono jej więcej czasu, choć nie odbiega od poziomu prac o Wittgensteinie. Profesor poświęcił nieco czasu na krytykę działalności filozoficznej Wittgensteina, powołując się na stanowiska filozofów z Cambridge. Podkreślono różnorodność tematyczną dorobku habilitanta. Podsumowując, rozprawa habilitacyjna mogłaby być lepsza. **Prof. dr hab. Piotr Dehnel** powiedział, że ten okres działalności Wittgensteina, o którym pisze habilitant, jest bardzo trudny do opisania gdyż opiera się głównie na notatkach (odręcznych). Lepszym byłoby skupienie się na konkretnym problemie myśli Wittgensteina. Samemu Wittgensteinowi nie udało się napisać książki na temat problemów z okresu średniego. Profesor podkreślił olbrzymią pracę, którą wykonał dr Gomulka oraz jego znajomość współczesnej literatury przedmiotu, co było bardzo trudne. **Prof. dr hab. Tadeusz Szubka** i **prof. dr hab. Piotr Dehnel** wspólnie podkreślili fakt odcięcia się Wittgensteina od opinii Waismanna na temat poglądów tego pierwszego oraz na brak odzwierciedlenia tego ważnego faktu w rozprawie habilitanta. Według prof. dr hab. Piotra Dehnela cennym elementem pracy jest wskazanie, przez habilitanta, na pewne uwagi dotyczące identyczności, dokonane przez Wittgensteina. **Prof. dr hab. Roman Murawski**, **ks. dr hab. Jerzy Dadaczyński** oraz **ks. dr hab. Adam Olszewski** podtrzymali swoje oceny wyrażone w recenzjach, bądź opinie dołączone do prac komisji.

Na podstawie recenzji oraz dyskusji w trakcie posiedzenia Komisji habilitacyjnej powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Jakuba Gomułki jej członkowie uznali,

iż wykazał się on „istotną aktywnością naukową”, co oznacza, iż spełnia wymagania sformułowane w art. 16 ust 1 Ustawy, dlatego jednogłośnie podjęli uchwałę o wystąpieniu do Rady Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z wnioskiem o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Kraków, 07.06.2017 r.

Podpisy członków komisji:

Prof. dr hab. Tadeusz Szubka	- Przewodniczący	
Ks. dr hab. Adam Olszewski	- Sekretarz Komisji	
Prof. dr hab. Roman Murawski	- Recenzent	
Prof. dr hab. Piotr Dehnel	- Recenzent	
Ks. dr hab. Jerzy Dadaczyński	- Recenzent	
Prof. dr hab. Ryszard Kleszcz	- Czł. Komisji	
S. dr hab. Tereza Obolevich	- Czł. Komisji	